

Byly to obrovské žulové balvany opřené o hlavní blok vyvřelého granitu. Znal jsem podobné obrázky z katalogů cestovních kanceláří. Úplně stejně totiž vypadaly útesy na bílých plážích na Seychelách. Jako by moře zmizelo v jediné titánské tsunami a zůstaly jen tyto skládačky kamenných bloků. Modi se obrátil, natáhl pravou ruku ke skále a řekl: „*Simba Kopjes*.“ Pochopil jsem, že právě sem jsme celou noc mířili. Rozeznal jsem kousek od úpatí útvaru vyjetou cestu. Blížila se z jednoho směru, okolo Simba Kopjes se rozdvojovala a tvořila tak jakousi křižovatku. Proto nás sem tedy vedl. Cesta byla evidentně často projížděná, to znamená, že jsme tady mohli narazit na další výpravy za safari a dostat se do bezpečí. Skály zrůžověly vycházejícím sluncem. V té nádherné rovině má světlo daleký dosah a opírá se do přírody v podstatě hned od přehoupnutí horizontu. Obloha ještě temně přiklápí zemi a pod ní už proudí obrovský zlatočervený proud od východu. Vzduch kolem začal ševelit hmyzem a zvedl se lehký vánek. Při všem vyčerpání a prožitých útrapách jsem pocítil svěží náraz životní energie. Došli jsme ke Kopjes a začali se škrábat nahoru. Najednou Modi ztuhl. Neviděl jsem, co se děje, jelikož jsem měl přímo před obličejem jeho odzínované pozadí. Opřel jsem se o ruku, vyklonil se doprava a zvedl hlavu vzhůru. Zastavilo se mi srdce. Úplně nahoře, na sytě šedivé, zcela hladké plošině, ležel obrovský lev. Cítil jsem obrovský strach, připadalo mi, že mi snad povolí svěrač. Nohy jsem měl jako z měkké gumy. Zdálo se mi, že se za okamžik zhroutnu do kamene, na kterém jsem stál. Lev ležel ve stejné pozici jako sfinga a pozoroval okolí. Velmi ležérně otočil hlavu k nám. Slunce zespoďu prosvěťovalo jeho velkou rezavou hřívou. Dnes si uvědomuji, že byl majestátní a nádherný. Jakmile nás spatřil, trhnutím skočil na všechny čtyři. Mohamed vzal větší kámen, asi jako dvě mužské pěsti, a mrštil jím směrem ke zvířeti. Kámen se odrazil od výstupku asi dva metry před lvem. Odlétly od něj drobné úlomky a při druhém dopadu přistál na tlapě krále zvířat. Lev odskočil a zmizel za skálou. Zahlédl jsem jen štetku na jeho vztyčeném ocasu, jak mi skokově mizí z dohledu.

Modi se na mě obrátil pobledlým obličejem a dřepl si na zadek „*That's too much...*“

Chvíli panovalo ticho. V rozporu se situací, ve které jsme se oba nacházeli, jsme se rozesmáli, až nám vytryskly slzy. Držel jsem se jeho kolenou, hlavu jsem měl zapadlou mezi rameny a nemohl popadnout smíchy dech. Mohamed se jednou rukou opíral o skálu a druhou mě plácal po rameni. Usadili jsme se na plošině místo lva a opřeli se o sebe zády. Pozorovali jsme krajinu a doufali, že se brzy objeví zvířeny prach za očekávaným autem.

Přede mnou se otevřel úchvatný pohled do zelené pláně poseté roztroušenými akáciemi, jimiž prosvítal zčervenalý východ slunce. Za mnou se v dálce zvedaly obroušené kopce, od kterých k nám sklouzával svěží vánek. Vpravo, přes Modiho záda, jsem uviděl nedozírnou pláň, zčernalou tisíci pakoňů. To množství zaplnilo celou savanu až k obzoru. Mezi nimi bylo vidět několik skupinek zeber. Uvědomil jsem si, jakou mám obrovskou žízeň.

Martin se s svojí sestrou seznámil v práci. Vysoký urostlý chlap, co ho znám, měl vždycky málo vlasů. Nicméně je to ten typ, kterému holá hlava sluší. Má ostřejší, pevné rysy. Živé, světle modré oči slibují akci, a přitom vyrovnanost. Hned při prvním setkání s Afričany na něj kvůli jeho výšce začali pokřikovat: „White Masai, white Masai...“ Karolína má jemně toarovanou tvář s velkýma hnědýma očima. Světlehnědé vlasy, zpravidla ostříhané na mikádo, jí většinou, díky jejich jemnosti, pohlávají kolem hlavy. Má jemné ruce s elegantními prsty. Její velmi žensky toarovaná postava akrobaticky drží rovnováhu na dětsky útlých kotníčích. Zdědila postavu, ne asi úplně šťastně, po naší babičce. Ovšem babička měla asi o třicet kilo víc a stále byla schopná vycházet čtyři patra po širokých schodech domu z první republiky. A to kouřila. Přestala asi v sedmdesáti letech, jelikož to slíbila bohu, pokud se náš otec dostane z infarktu. Slib dodržela. Kromě jediné příležitosti. Jel jsem tehdy přes náměstí Republiky v Plzni a uviděl jsem ji, jak na rohu ulice, kde bydlela, a náměstí stojí a kouří. Stála s jednou rukou v bok, druhou si s grácií předválečných filmových hvězd dávala jednoho

pořádného „páva“ za druhým. Zastavil jsem s autem opodál a šel jsem ji pozdravit.

„Ahoj, babi...“

„Hello boy!“

„Co to tady, prosím tě, děláš?“ prohodil jsem pobaveně.

„Vzpomínám... Tady jsem začala před padesáti lety kouřit. Lucky Strike...“

„Tak tomu rozumím.“ Došlo mi, že si dává cigárko na počest amerického osvobození Plzně. Rozhlížela se po náměstí směrem ke katedrále a já věděl, že mám co nejrychleji tiše zmizet a nechat ji opět „vyvalit sudy...“ se všemi těmi zarostlými černobílými sympatickými tvářemi v jeepech a na harleyích.

Přesto Karolína platila za velmi krásnou slečnu. Teď seděla opřená o rameno na hliněné prostydlé zemi a se strachem čekala, co přinese další den. Měli toho s Martinem za sebou oba již dost. Pracovali spolu v Kazachstánu na ropných věžích v podmínkách, jaké si představuji na polárních stanicích. Do ubikací za prací na počítači, do jiných ubikací za spánkem. Mezitím pár hltů vodky – a hlavně nevycházet ven, kde panuje obrovské vedro. Oba byli odjakživa velmi cílevědomí v práci, ale to jim nebránilo užívat si radosti z cestování. Procestovali spolu severní Thajsko, spali v kempu, v pralese, a byli spolu rádi. Teď, při jejich vysněné cestě po Africe, nevěděli, jestli vůbec přežijí.

Karolína se vyklonila přes Martina a potichu oslovila Klause. Seděl opřen zády o chatrč a khaki klobouk s jednou zvednutou hranou a šňůrkou pod bradou měl stáhnutý přes oči. Martin mu sáhl na rameno a jemně do něj štouchl. Klaus se svezl na vedle sedícího turistu. Byl mrtev. V noci, zřejmě následkem stresu, se mu zastavilo srdce...

Slunce bylo již vysoko a začalo se do nás opírat. Na plošině čnicí nad savanou se dalo vydržet jen díky svěžímu vánku. Měli jsme oba pekelnou žízeň. Po rozhovoru s Mohamedem jsem zjistil, že nejbliže je voda u jezera Magadi, asi deset kilometrů západně od nás, pokud bychom se nechtěli vracet do masajské vsi. A to jsme nechtěli. Dohodli jsme se na tom, že vyčkáme do brzkého odpoledne. Modi mi vysvětloval,

jak můžeme na někoho narazit. Bylo to velmi sporné, jelikož výpravy začínají vesměs ve stejný den, a v tom případě budou již všechny za naším bodem. Jediná možnost je zásobování, hlídka zaměstnanců rezervace či armáda, která by nás již v tomto čase měla rozhodně hledat. Mohlo to však trvat i dny. Hlavně jsme nyní potřebovali vodu. Po stanovené době bychom tedy vyrazili směrem k Lake Magadi, kde, jak popisoval Modi, je větší pravděpodobnost, že narazíme na záchranu, jelikož to je jeden z bodů častých návštěv v itinerářích safari. Ovšem museli bychom podstoupit další cestu savanou, cestu, která by byla kratší a nebezpečnější kvůli divokým zvířatům, ale bezpečnější vzhledem k náhodnému setkání s ozbrojenci, kteří jistě použijí cestu pro auta. Teď vlastně snad. Ve chvíli, kdy jsem Modimu naslouchal, jsem zahlédl v dáli na cestě náznak oblaku prachu. Mohli to být samozřejmě gnu přecházející cestu, ale přesto jsme oba s napětím upínali zraky tím směrem. Na vyvýšenině, kde jsme se nacházeli, byl do krajiny tímto směrem skvělý rozhled. Vzduch vyčištěný větrem byl průzračný, viditelnost vynikající. Rozeznali jsme jeden vůz pohybující se naším směrem, od kterého se šikmo do savany po směru větru valil kornout světle hnědého prachu z hliněné silnice. „Modi. Musíme být opatrní. Skryjme se.“ Měl jsem obavu, že by to přece jenom mohla být část ozbrojenců. Vmáčkli jsme se do mezery mezi plošinou a balvany. Čekali jsme dobrých deset minut, než se auto přiblížilo tak, abychom byli schopni rozeznat jeho tvary. Byla to Toyota Land Cruiser. Stejný vůz, jakým jsme přijeli i my. Ale těchto typů jezdí po safari mraky. Napjatě jsme očekávali, až se ještě více přiblíží. Již jsme rozeznávali světlomety a ochranný rám z chromovaných trubek. „To je moje auto...“ hlesl Mohamed. Poznal to podle samolepky umístěné v levé části ochranného rámu. Natlačili jsme se ještě více do mezery. Jako pozorovatelná byla Simba Kopjes nedostupná. Sami nepozorováni jsme měli dokonalý přehled. Křižovatka cest byla přímo před námi. Okamžitě bychom rozpoznali, kam má auto namířeno. V oblaku prachu vůz zastavil přímo na křižovatce, asi

patnáct metrů od našeho úkrytu. Za volantem seděl jeden z ozbrojených *manů*, na místě spolujezdce další. Rozeznal jsem karibskou rastafariánskou hučku na jeho hlavě. V klíně držel samopal. Ani jsme nedýchali. Modi se za mnou přikrčil u zadní stěny mezery. Já klečel na kolena a hrudí jsem byl přitisknutý k přední stěně. Přede mnou vyrůstal nějaký trnitý keř se zelenými listy. Nemohli mne vidět. Otevřely se dveře u spolujezdce a já slyšel, jak *mani* mezi sebou diskutují. Spolujezdec vyšel ven a přešel ke dveřím řidiče. Otevřel nástupní dveře do zadního prostoru a lehce pozdvihl zbraň. Nemířil s ní nikam, ale jako by byl připraven ji okamžitě zacílit. Řidič vystoupil také. Vagabund měl na sobě široké džíny s nízkým pasem a prověšeným zadkem. Hipoperskou kšiltovku, flexu, měl nasazenou ledabyle s kšiltlem pomalu nad pravým uchem. Byl poměrně zavalitý a malý, nohy mu vytvářely písmeno X. V kontrastu s urostlými Masaji nebo i Mohamedem vypadal jako ubohá karikatura. Protáhl si záda a s nechutným zvukem nám ukázal visící pupek. U opasku odhalil pistoli v pouzdře, které vypadalo, jako by si ho udělal sám.

Rastafarián na někoho křikl do auta. Nejdřív vyskočil Martin a následně podal ruku Karolíně. Oba byli bledí ve tváři a sledovali *many*, co budou dělat. Ten se samopalem jim pokynul směrem k Simba Kopjes. Hlavou mi prolétlo, že je snad chtějí zastřelit... Martin udělal pár kroků naším směrem a rozeplnul si poklopec. Spadl mi kámen ze srdce. Tohle byla zastávka na „údržbu“!

Mani se otočili k sobě, sestra stála asi na půl cesty mezi nimi a Martinem. Zapálili si cigarety a upíjeli z malých pivních lahví. Při pohledu na ně jsem na sucho polkl. Byla to jedinečná možnost, jak na sebe upozornit. Modi za mnou ani nedýchal. Nahmatal jsem levou rukou kamínek. Jelikož jsem pravák, nešikovně jsem od boku hodil oblázek směrem k Martinovi. Skutálel se asi tři metry od jeho levé nohy. Zvedl hlavu tím směrem. Já byl ovšem na druhé. Sakra! Nahmatal jsem jiný kámen a zaškrábal o stěnu. Martin nejdříve vrátil hlavu do přímé polohy, potom zajel pohledem mým

směrem. Oči se nám střetly. Řidič na Martina zařval, ať si pospíší. A dodal ještě něco směrem k sestře. Ta se na něj otočila a zřejmě mu řekla, že před nimi nepůjde. Začali se smát a něco si vykládali ve své mateřštině. Pohybem ruky přivolali Martina, ten s hučkou na něj namířil samopal, a ukázali sestře, že může jít za jeden z balvanů. Když se Karolína s Martinem mýjeli, něco jí řekl. Obličej se jí protáhl úžasem a zachvěla se jí brada. Šla ze svého pohledu doprava za větší žulový balvan, který se na výšku tyčil tak do dvou metrů. U paty balvanu rostl keř, který ji zakryl, jakmile si dřepala na bobek. Aniž si toho ozbrojenci mohli všimnout, byli jsme schopni spolu komunikovat. Jen gesty, hlas by nás prozradil. Nejdříve jsem se němě dotázal, jestli jsou v pořádku. Zavrtěla dlaní, jako že jen taktak. Ukázala na mě. Naznačil jsem, že mám takovou žízeň, že snad umřu. Zkusil jsem se zeptat, co se vlastně děje, co ti dva ozbrojenci. Karolína jen pokrčila rameny a prst zapíchla k obloze. Pochopil jsem, že to ví jen bůh. Otočila se za keř a vyčůrala se. Potom se ještě obrátila a ukázala mi láhev s vodou, kterou položila vedle sebe. Poslala mi vzduchem pusy. Bylo mi do pláče.

Mani zaveleli k nástupu do auta. Ani se nenamáhali kontrolovat, jestli jsou Martin s Karolínou již uvnitř. Sedli si dopředu vedle sebe, nastartovali a s protočením kol za sebou nechali oblak prachu. Všiml jsem si, jak Martin už za jízdy přibouchával dveře, poté se zakymácel a spadl na sestru. Zdálo se mi, jako by se tomu oba zasmáli.

Prach pomalu odvanul pryč. Na místě, kde akcelerace toyoty zanechala hromádku vytrhané půdy, ležely dvě dvoulitrové PET lahve s vodou. A malá kamera, kterou jsem viděl u Klause.